Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

18 декември 2025 година*

„Преюдициално запитване — Член 45 ДФЕС — Свободно движение на работници — Равно третиране — Регламент (ЕС) № 492/2011 — Член 7, параграф 2 — Социални предимства — Семейна добавка — Условие за предоставяне на тази добавка на непребиваващ в страната работник за дете на съпруга(та) му или на регистрирания му партньор — Изискване този работник „да осигурява издръжката“ на детето — Критерии за преценка — Презумпция, основана на наличието на общо жилище — Директива 2004/38/ЕО — Член 2, точка 2, буква в) — Понятие „член на семейство“

По съединени дела C-296/24 [Jouxy][i]—C-307/24 [Momeut][i],

с предмет дванадесет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Касационен съд, Люксембург) с актове от 25 април 2024 г., постъпили в Съда на 26 април 2024 г., в рамките на производствата по дела

**SM,**

**PX** (C-296/24),

**CY** (C-297/24),

**LK,**

**MF** (C-298/24),

**OP,**

**TD** (C-299/24),

**MY,**

**IX** (C-300/24),

**AH,**

**CJ** (C-301/24),

**AE** (C-302/24),

* Език на производството: френски.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

**BF,**

**CG** (C-303/24),

**LH** (C-304/24),

**TB,**

**MV** (C-305/24),

**KN,**

**PE** (C-306/24),

**NB** (C-307/24)

срещу

**Caisse pour l'avenir des enfants,**

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от четвърти състав, M. Condinanzi, N. Jääskinen (докладчик) и R. Frendo, съдии,

генерален адвокат: R. Norkus,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за SM, PX и NB, от V. Bolard, avocat,

– за CY, LK, MF, OP, TD, MY, IX, AH, CJ, AE, BF, CG, LH, TB, MV, KN и PE, от P. Peuvrel, avocat,

– за Caisse pour l'avenir des enfants, от R. Jazbinsek, avocate,

– за чешкото правителство, от J. Benešová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от S. Delaude и B.-R. Killmann, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 юни 2025 г.,

постанови настоящото

## Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на понятието „осигуряване на издръжката на детето“, изведено от практиката на Съда в контекста на тълкуването на член 45 ДФЕС, член 2, точка 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56), и на член 1, буква и) и член 67 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82, и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12), както и на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза (ОВ L 141, 2011 г., стр. 1).

2 Запитванията са отправени в рамките на дванадесет спора, водени от погранични работници, както и съпрузите или регистрираните партньори на някои от тях, с Caisse pour l’avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата, Люксембург) (наричана по-нататък „CAE“) по повод на отказа на последната да предостави семейни добавки на тези работници за децата на техните съпрузи/съпруги или регистрирани партньори.

## Правна уредба

### *Правото на Съюза*

#### *Директива 2004/38*

3 Член 2 от Директива 2004/38 има следното съдържание:

„За целите на настоящата директива:

[…]

2) „Член на семейство“ означава:
   а) съпруга/съпругата;
   б) партньор, с когото гражданинът на Съюза е сключил регистрирано съжителство въз основа на законодателството на държава членка, ако законодателството на приемащата държава членка третира регистрираното съжителство като равносилно на брак и в съответствие с условията, посочени в приложимото за случая законодателство на приемащата държава членка;
   в) преки наследници, които са на възраст под 21 години или които са лица на издръжка, както и такива, които са наследници на съпруга/съпругата или партньора така, както е определен в буква б);

[…]“.

*Регламент № 883/2004*

4 Член 1 от Регламент № 883/2004 гласи:

„За целите на настоящия регламент:

[…]

и) „член на семейството“ е:
1) i) всяко лице, определено за член на семейството или признато за член на домакинството от законодателството, съгласно което са предвидени обезщетенията;

[…]
2) Ако в законодателството на държавата членка, приложимо по точка 1 не се прави разлика между членовете на семейството и други лица, към които се прилага, съпругът, малолетните и децата на издръжка, които са навършили пълнолетие се считат за членове на семейството;

[…]“.

5 Член 3 от този регламент е озаглавен „Материален обхват“ и предвижда в параграф 1:

„Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социална сигурност:

[…]

й) семейни обезщетения“.

6 Член 67 от посочения регламент е озаглавен „Членове на семейството, които пребивават в друга държава членка“ и предвижда:

„Лице има право на семейни обезщетения в съответствие със законодателството на компетентната държава членка, включително за членовете на неговото семейство, които пребивават в друга държава членка, както ако те пребивават в предишната държава членка […]“.

*Регламент № 492/2011*

7 Член 7 от Регламент № 492/2011 е озаглавен „Заетост и равно третиране“ и гласи:

„1. Работник, който е гражданин на държава членка, не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава членка различно от работниците — нейни граждани[,] по отношение на условията за наемане и условията на труд, и по-специално, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен — на възстановяването или новото наемане на работа.

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани.

[…]“.

*Люксембургското право*

8 Релевантните разпоредби на люксембургското право, приложими към момента на настъпване на фактите по главното производство, са членове 269 и 270 от Code de la sécurité sociale (Кодекс за социална сигурност), в редакцията, установена със Закона от 23 юли 2016 г., влязъл в сила на 1 август 2016 г., за изменение на Кодекса за социална сигурност, на изменения Закон от 4 декември 1967 г. за данъка върху доходите и за отмяна на изменения Закон от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете (Mémorial A 2016, стр. 2348, наричан по-нататък „Кодексът“).

9 Член 269 от Кодекса, озаглавен „Условия за предоставяне“, предвижда в параграф 1:

„Въвежда се добавка за осигуряване на бъдещето на децата, наричана по-нататък „семейна добавка“.

Право на семейна добавка имат:

а) всички деца, които действително и постоянно пребивават в Люксембург, където е законното им местоживеене;

б) членовете на семейството, както са определени в член 270, на всяко лице, по отношение на което се прилага люксембургското законодателство и което попада в приложното поле на европейските регламенти или на други двустранни или многостранни актове, сключени от Люксембург в областта на социалната сигурност и предвиждащи плащането на семейни добавки съгласно законодателството на държавата по заетостта. Членовете на семейството, посочени в настоящия текст, трябва да пребивават в споменатата във въпросните регламенти или актове държава“.

10 Член 270 от този кодекс гласи:

„За целите на прилагането на член 269, параграф 1, буква b), за членове на семейството на лице, за които възниква право на семейна добавка, се считат децата, родени от брака, децата, родени без брак, и осиновените от това лице деца“.

**Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси**

11 С решения на CAE, приети на основание членове 269 и 270 от Кодекса, на жалбоподателите в главните производства, които са погранични работници, пребиваващи в Белгия, Германия или Франция и упражняващи дейност като наети лица в Люксембург, или се отказва предоставянето на семейни добавки за децата на техните съпрузи или регистрирани партньори (дела C-299/24 и C-301/24), или добавките, получавани за такива деца, се отнемат считано от 1 август 2016 г. (дела C-296—C-298/24, C-300/24 и C-302/24—C-307/24).

12 Според CAE, тъй като тези деца нямат родствена връзка със съответните погранични работници, те нямат качеството на „член на семейството“ по смисъла на член 270 от Кодекса.

13 Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет за социална сигурност, Люксембург) уважава жалбите на тези работници за отпускане на семейна добавка или за нейното възстановяване.

14 Conseil supérieur de la sécurité sociale (Висш съвет за социална сигурност, Люксембург) обаче потвърждава с акт за изменение решенията на CAE, посочени в точка 11 от настоящото решение.

15 Жалбоподателите в главното производство подават касационна жалба до запитващата юрисдикция Cour de cassation (Касационен съд, Люксембург).

16 Запитващата юрисдикция отбелязва, че в решението си от 2 април 2020 г., Caisse pour l'avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник) (C-802/18, EU:C:2020:269), Съдът, въз основа на тълкуване на член 1, буква и) и на член 67 от Регламент № 883/2004 във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011 и с член 2, точка 2 от Директива 2004/38, е поставил правото на пограничния работник да получава семейна добавка за детето на съпруга/та си или регистрирания си партньор, с което няма родствена връзка, в зависимост от доказването, че осигурява издръжката на това дете.

17 Тъй като в главните производства Conseil supérieur de la sécurité sociale (Висш съвет за социална сигурност) е счел, че приносът на пограничния работник за издръжката на детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор не е доказан, запитващата юрисдикция иска, позовавайки се и на решение от 15 декември 2016 г., Depesme и др. (C-401/15—C-403/15, EU:C:2016:955), запитващата юрисдикция иска да установи кои обективни обстоятелства могат да докажат тази издръжка.

18 Така запитващата юрисдикция иска по-специално да установи дали доказателството за общо жилище на пограничния работник и на съответното дете е достатъчно, за да се установи, че работникът осигурява издръжката на това дете, или трябва да се вземат предвид и други обективни обстоятелства, като начина на финансиране на това жилище. В този контекст се поставя и въпросът за значението, което трябва да се отдаде на възрастта на детето, доколкото от това решение следва, че за децата при всички случаи се предполага, че са на издръжка до 21-годишна възраст. Освен това запитващата юрисдикция иска да установи какво значение трябва да се отдаде на приноса на родителите на детето за задоволяване на неговите нужди, като задължение за издръжка на родителите на детето или правото на лични отношения с детето и правото на родителя да го взема в дома си.

19 При тези обстоятелства Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси, формулирани еднакво по дела C-296/24—C-307/24:

„1) а) Трябва ли условието за „осигуряване на издръжката“ на дете, от което произтича качеството на член на семейството по смисъла на разпоредбите на правото на Европейския съюз, изведено от практиката на [Съда] в рамките на свободното движение на работници и на получаването от пограничен работник на социално предимство, свързано с упражняването от него на дейност като заето лице в държава членка, в полза на детето на съпруга/та му или регистрирания му партньор, с което той няма родствена връзка, разглеждано самостоятелно или във връзка с принципа на широко тълкуване на разпоредбите, целящи да осигурят свободното движение на работници, да се тълкува в смисъл, че е изпълнено и следователно дава право да се получи социалното предимство,

– единствено поради брака или регистрираното съжителство между пограничния работник и родител на детето,

– единствено поради общо жилище или местоживеене на пограничния работник и на детето,

– единствено поради факта че пограничният работник поема какъвто и да е разход, който по принцип е в полза на детето, дори и този разход,

– да покрива нужди, които не са за храна и за задоволяване на основни жизнени потребности,

– да е направен към трето лице и само непряко да е в полза на детето,

– да не е направен в изключителен или специален интерес на детето, а да е в полза на цялото домакинство,

– да е само спорадичен,

– да е в по-малък размер от издръжката на биологичните родители,

– да е само незначителен с оглед на нуждите на детето,

– единствено поради факта, че разходите се поемат от обща сметка на пограничния работник и на съпруга/та му или регистрирания му партньор, родител на детето, независимо от произхода на включените в нея средства,

– единствено поради факта, че детето е на възраст под 21 години?

б) При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли условието за „осигуряване на издръжката“ да се тълкува в смисъл, че е изпълнено и следователно дава право да се получи социална придобивка, когато са налице две или повече от тези обстоятелства?

2) Трябва ли условието за „осигуряване на издръжката“ на дете, от което произтича качеството на член на семейството по смисъла на разпоредбите на правото на Европейския съюз, изведено от практиката на [Съда] в рамките на свободното движение на работници и на получаването от пограничен работник на социално предимство, свързано с упражняването от него на дейност като заето лице в държава членка, в полза на детето на съпруга/та му или регистрирания му партньор, с което той няма родствена връзка, разглеждано самостоятелно или във връзка с принципа на широко тълкуване на разпоредбите, целящи да осигурят свободното движение на работници, да се тълкува в смисъл, че не е изпълнено и следователно не дава право да се получи социалното предимство,

– единствено поради наличието на задължение за издръжка на родителите на детето, независимо,

– дали това задължение за издръжка е определено по съдебен ред или чрез договор,

– от размера, в който е определено това задължение за издръжка,

– дали длъжникът действително е изпълнил това задължение за издръжка,

– дали приносът на пограничния работник компенсира неизпълнение на задълженията на родител на детето,

– единствено поради факта че детето периодично пребивава при другия родител при упражняване на правото на лични отношения с детето и правото на родителя да го взема в дома си или на алтернативно местоживеене или на друго условие?“.

20 С акт от 26 юни 2024 г. председателят на Съда съединява дела C-296/24—C-307/24 за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебното решение.

## По преюдициалните въпроси

### *Предварителни бележки*

21 Без изрично да повдига възражение за недопустимост, CAE отбелязва в писменото си становище, че Съдът трябва да „отхвърли“ преюдициалните въпроси, тъй като те се отнасят до преценката на фактическо положение, което е от компетентността само на компетентните национални органи и евентуално на компетентните национални юрисдикции.

22 В това отношение в рамките на производството по член 267 ДФЕС, което е основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, само националният съд е компетентен да тълкува и прилага националното право, докато Съдът е оправомощен единствено да се произнася по тълкуването или валидността на акт на Съюза с оглед на фактите, които са му посочени от националната юрисдикция (решения от 16 март 1978 г., Oehlschläger, 104/77, EU:C:1978:69, т. 4, и от 7 ноември 2024 г., ERB New Europe Funding II, C-178/23, EU:C:2024:943, т. 21 и цитираната съдебна практика).

23 Що се отнася до доводите на CAE, достатъчно е да се отбележи, че с въпросите си запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да тълкува член 45 ДФЕС, член 1, буква и) и член 67 от Регламент № 883/2004 във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011 и с член 2, точка 2 от Директива 2004/38, както са тълкувани в практиката на Съда, установена с решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник) (C-802/18, EU:C:2020:269, т. 64 и 70), и по-специално да даде разяснения относно начина, по който следва да се тълкува изведеното от тази съдебна практика условие за предоставяне — на непребиваващ работник в държавата членка по месторабота — на семейна добавка за детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор, съгласно което посоченият работник трябва „да осигурява издръжката“ на това дете.

24 Макар в крайна сметка административните органи и евентуално националните юрисдикции следва да преценят дали това изискване е спазено, за да се предостави в даден случай семейната добавка, съгласно цитираната в точка 22 от настоящото решение съдебна практика Съдът следва да тълкува разпоредбите на правото на Съюза, до които се отнасят преюдициалните въпроси.

25 Следователно преюдициалните запитвания са допустими.

***По двата въпроса***

26 С двата си въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 45 ДФЕС, член 1, буква и) и член 67 от Регламент № 883/2004 във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011 и с член 2, точка 2 от Директива 2004/38 трябва да се тълкуват в смисъл, че условието за предоставяне — на непребиваващ работник в държавата членка по месторабота — на семейна добавка за детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор, а именно посоченият работник да е длъжен да „осигурява издръжката“ на това дете, е изпълнено поради самия факт, че те споделят едно и също жилище, или за да се установи наличието на такава издръжка, трябва да се вземат предвид други обективни обстоятелства.

27 В това отношение е важно да се отбележи, на първо място, че съгласно постоянната съдебна практика работник, непребиваващ в държавата, може да получава обезщетение от нея като социално предимство, например финансова помощ за висше образование, не само за собственото си дете, но и за детето на съпруга/та си или на регистрирания си партньор, с което този работник няма родствена връзка, когато посоченият работник осигурява издръжката на това дете (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2016 г., Depesme и др., C-401/15—C-403/15, EU:C:2016:955, т. 57—60, както и цитираната съдебна практика).

28 По-нататък, що се отнася по-специално до семейна добавка като разглежданата в главното производство, Съдът е постановил в решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник) (C-802/18, EU:C:2020:269), от една страна, че такава семейна добавка представлява социалноосигурително обезщетение, което се числи към семейните обезщетения по член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004. Доколкото е свързана с упражняването от пограничен работник на дейност като заето лице в държава членка, тя представлява и социално предимство по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011, от което следва, че в съответствие с принципа на недопускане на дискриминация, забраняващ всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, непребиваващите в страната работници се ползват от същите социални и данъчни предимства както работниците местни граждани (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник, C-802/18, EU:C:2020:269, т. 24, 31 и 40).

29 От друга страна, Съдът прилага по-специално постоянната съдебна практика в областта на свободното движение на работници относно условията за предоставяне на финансова помощ за следване на висше образование на членовете на семейството на такива работници, посочена в точка 27 от настоящото решение, за да заключи, че член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011, който в специфичната област на предоставянето на социални предимства е особен израз на правилото за равнопоставеност, закрепено в член 45, параграф 2 ДФЕС, не допуска разпоредби на държава членка, съгласно които неживеещите в страната работници могат да получават разглежданата в главното производство семейна добавка само в полза на собствените си деца, но не и за децата на своя съпруг, с които нямат родствена връзка, но на които осигуряват издръжка, при положение че всички деца, живеещи в тази държава членка, имат право да получават такава добавка (решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник), C-802/18, EU:C:2020:269, т. 64 и 70, както и цитираната съдебна практика).

30 В конкретния случай от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че вследствие на това решение, с акт за изменение Conseil supérieur de la sécurité sociale е постановил, че след като е преразгледала in concreto преписките в главните производства, CAE правилно е отказала разглежданата в главните производства семейна добавка на неживеещите в страната работници за децата на съпруга/та им или на регистрирания им партньор, с мотива че посочените работници не осигуряват изцяло издръжката на посочените деца.

31 В това отношение следва да се подчертае, на първо място, че съгласно съдебната практика разпоредбите за свободното движение на работниците, което е една от основите на Съюза, трябва да се тълкуват широко (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2016 г., Depesme и др., C-401/15—C-403/15, EU:C:2016:955, т. 58—60, и цитираната съдебна практика).

32 На второ място, следва да се вземе предвид определението на понятието „член на семейството“, съдържащо се в член 2, точка 2 от Директива 2004/38. Всъщност понятието „член на семейството“ на пограничен работник, ползващо се непряко от принципа на равнопоставеност съгласно член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011, съответства на понятието „членове на семейството“ по смисъла на член 2, точка 2 от Директива 2004/38, като това понятие включва съпруга или партньора, с когото гражданинът на Съюза е сключил регистрирано партньорство, преките наследници, които са на възраст под 21 години или които са лица на издръжка, както и преките наследници на съпруга или партньора (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник), C-802/18, EU:C:2020:269, т. 51 и цитираната съдебна практика).

33 В това отношение Съдът вече е уточнил, че за децата при всички случаи се предполага, че са на издръжка до 21-годишна възраст, както следва по-специално от член 2, точка 2, буква в) от Директива 2004/38 (решение от 15 декември 2016 г., Depesme и др., C-401/15—C-403/15, EU:C:2016:955, т. 62), и че качеството на член на семейството на издръжка на детето на съпруга/та или на регистрирания партньор на пограничен работник може обективно да произтича от наличието на общо жилище на този работник и на съответното дете (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2016 г., Depesme и др., C-401/15—C-403/15, EU:C:2016:955, т. 59 и 60).

34 Във връзка с последното, от тази съдебна практика може да се заключи, че при наличие на общо жилище на непребиваващия в страната работник и на детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор, по принцип това обективно обстоятелство е достатъчно само по себе си, за да се докаже, че работникът осигурява издръжката на това дете, тъй като общото жилище характеризира трайната връзка между тези лица.

35 Всяко друго тълкуване не само би било в противоречие с принципа за широко тълкуване на разпоредбите относно свободното движение на работниците, както е посочено в точка 31 от настоящото решение, но и би било в разрез със съдебната практика, припомнена в точка 32 от настоящото решение, която изисква да се вземе предвид определението за „член на семейството“, предвидено в член 2, точка 2 от Директива 2004/38, при преценката кои лица могат косвено да се ползват от равното третиране съгласно член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011.

36 Следователно, за да се установи дали в даден случай е спазено изискването непребиваващ в страната работник да осигурява издръжката на детето на съпруга/та си или на регистрирания си партньор, следва да се приеме, че независимо от възрастта на детето,

доказването на наличието на общо жилище на посочения работник и това дете е достатъчно, при условие че детето отговаря и на критериите, предвидени в законодателството на държавата членка по месторабота — в случая, люксембургското законодателство — което урежда отпускането на разглежданата семейна добавка.

37 Всъщност въз основа на наличието на общо жилище може да се презумира, че непребиваващ в страната работник, който упражнява дейност като нает, допринася за покриването поне на част от разходите на домакинството, а именно разходите, свързани по-специално с жилището и издръжката на домакинството, и следователно за задоволяване на нуждите на членовете му, включително тези на детето на съпруга/та или на регистрирания партньор. При това положение обстоятелството, че непребиваващият в страната работник споделя едно и също жилище с това дете, е достатъчно, за да се докаже, че изискването за осигуряване на издръжката на детето е спазено.

38 Освен това е важно да се подчертае, че това общо съжителство не трябва непременно да е налице през цялото време. От една страна, като се има предвид значението на явлението „рекомпозирани семейства“, както отбелязва генералният адвокат в точки 58 и 59 от заключението си, съответното дете може също така да живее през част от времето с другия си биологичен или осиновил го родител, който не е съпруг или регистриран партньор на непребиваващия в страната работник. От друга страна, връзката между този работник и детето не може да се счита за прекъсната само с оглед на факта, че поради продължаване на образованието си детето живее през част от времето извън въпросното жилище.

39 Що се отнася до въпросите на запитващата юрисдикция, следва да се добави, първо, че тъй като наличието на общо жилище е достатъчно условие за спазване на изискването за издръжка на детето, административните органи или евентуално националните съдилища не могат да изискват от непребиваващ в страната работник да докаже по-конкретно, освен наличието на такова жилище, че допринася и за ежедневните разходи или за задоволяване на специфичните нужди на съответното дете.

40 От друга страна, когато непребиваващият в страната работник и съответното дете нямат общо жилище, по-специално тъй като детето продължава образованието си, трябва да могат да се вземат предвид други обективни обстоятелства, показващи определена стабилност, като по-специално участие в разходите за жилище, пътуване и/или ежедневието на посоченото дете, за да може работникът да докаже, че продължава да осигурява издръжката му.

41 Второ, наличието на издръжка, дължима от другия биологичен родител или осиновител на детето на съпруга/та или на регистрирания партньор на непребиваващия в страната работник — хипотеза, разгледана в точка 52 от решение от 2 април 2020 г., Caisse pour l’avenir des enfants (Дете на съпруг на пограничен работник) (C-802/18, EU:C:2020:269), или пък наличието на право на лични отношения с детето и правото на родителя да го взема в дома си, не могат да се считат за обстоятелства, които дават основание да се изключи, че този работник осигурява издръжката на детето, с което споделя едно и също жилище.

42 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, както прави генералният адвокат в точка 49 от заключението си, че в посоченото решение Съдът споменава липсата в случая на такава издръжка с единствената цел да подпомогне запитващата юрисдикция при преценката ѝ дали пограничният работник осигурява издръжката на посоченото дете. Следователно наличието на издръжка, дължима от другия родител на детето на съпруга/та

или на регистрирания партньор на непребиваващия в страната работник, не може да се разглежда като критерий, който позволява да се изключи, че този работник осигурява издръжката на детето на своя съпруг/а или на регистрирания си партньор, с което споделя едно и също жилище. Това важи в още по-голяма степен, тъй като наличието на такава издръжка не представлява условие, изключващо ползването на семейна добавка в полза на детето на съпруга/та или на регистрирания партньор на пребиваващ в страната работник, с което последният споделя едно и също жилище.

43 От друга страна, вземането предвид на обстоятелствата, посочени в точка 41 от настоящото решение, за да се изключи, че непребиваващият в страната работник осигурява издръжката на детето на своя съпруг или на регистрирания си партньор, би означавало изискването за издръжка на детето да се тълкува в противоречие с принципа на широко тълкуване на разпоредбите относно свободното движение на работници, припомнен в точка 35 от настоящото решение.

44 Трето, следва да се уточни, както отбелязва генералният адвокат в точка 61 от заключението си, че от основаната на общо жилище презумпция за издръжка от непребиваващия в страната работник на детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор следва, че административните органи или евентуално националните съдилища могат да откажат на този работник предоставянето на семейна добавка като разглежданата в главното производство само при изключителни обстоятелства. Такъв отказ може да бъде обоснован само ако от преписката е видно, че посоченият работник е декларирал неверни данни или в действителност не участва по никакъв начин в разходите, свързани с издръжката на детето, тъй като те се поемат изцяло от трето лице.

45 С оглед на всички изложени съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 45 ДФЕС, член 1, буква и) и член 67 от Регламент № 883/2004 във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011 и с член 2, точка 2 от Директива 2004/38 трябва да се тълкуват в смисъл, че условието за предоставяне — на непребиваващ работник в държавата членка по месторабота — на семейна добавка за детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор, а именно посоченият работник да е длъжен да „осигурява издръжката“ на това дете, е изпълнено, когато между този работник и биологичното или осиновеното дете на съпруга/та му или на регистрирания му партньор съществува семейна общност, която се характеризира с наличието на общо жилище на същия работник и детето.

**По съдебните разноски**

46 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени във връзка с представянето на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

**Член 45 ДФЕС, член 1, буква и) и член 67 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно**

**свободното движение на работници в Съюза и с член 2, точка 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО,**

**следва да се тълкуват в смисъл, че**

**условието за предоставяне — на непребиваващ работник в държавата членка по месторабота — на семейна добавка за детето на съпруга/та му или на регистрирания му партньор, а именно посоченият работник да е длъжен да „осигурява издръжката“ на това дете, е изпълнено, когато между този работник и биологичното или осиновеното дете на съпруга/та му или на регистрирания му партньор съществува семейна общност, която се характеризира с наличието на общо жилище на същия работник и детето.**

Подписи